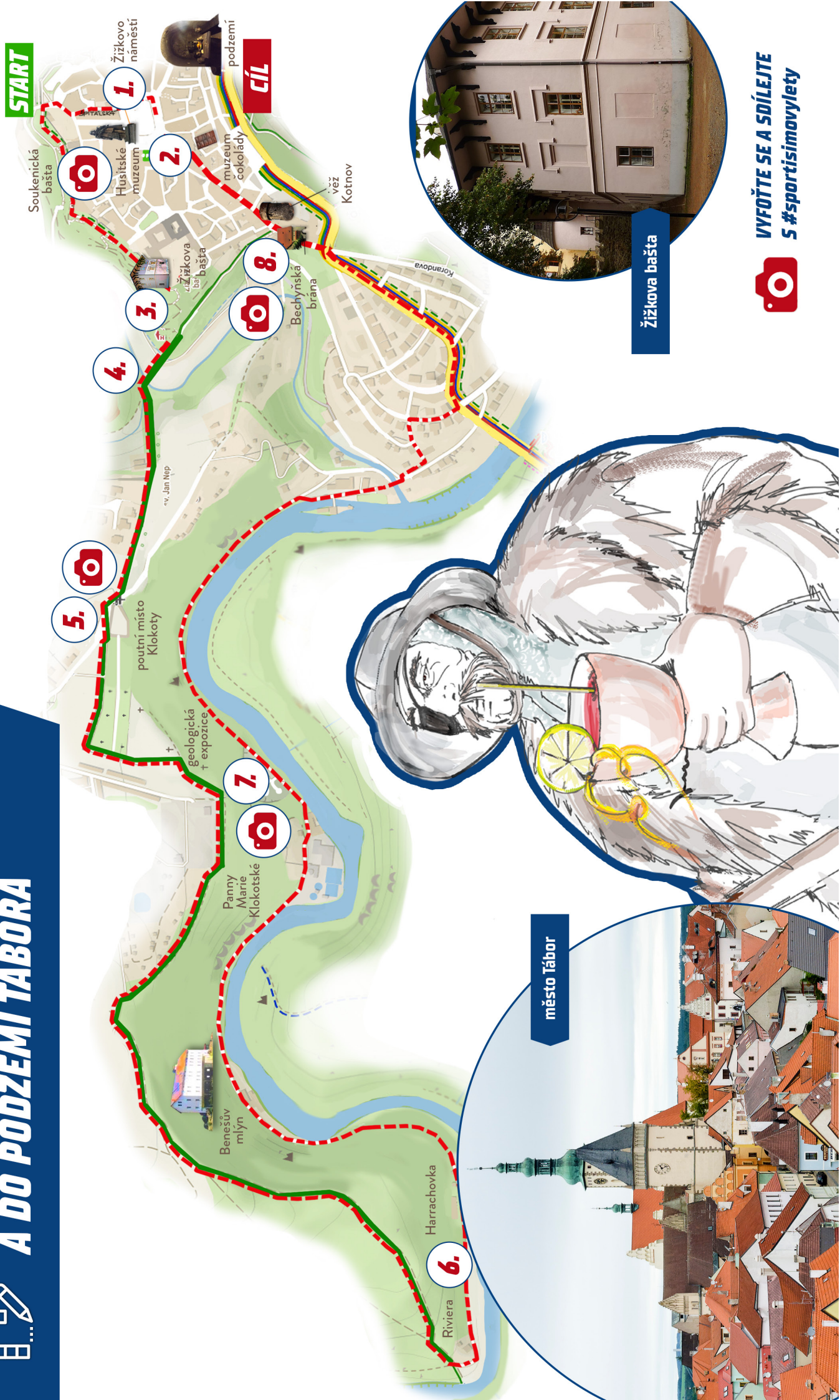

ZA ILUZIONISTOU, ČOKOLÁDOU A DO PODZEMÍ TÁBORA

START

CÍL

1.

2.

3.

4.

5.

7.

6.

8.

Žižkova bašta

město Tábor

VYFOTTE SE A SDÍLEJTE
S #sportisimovleety

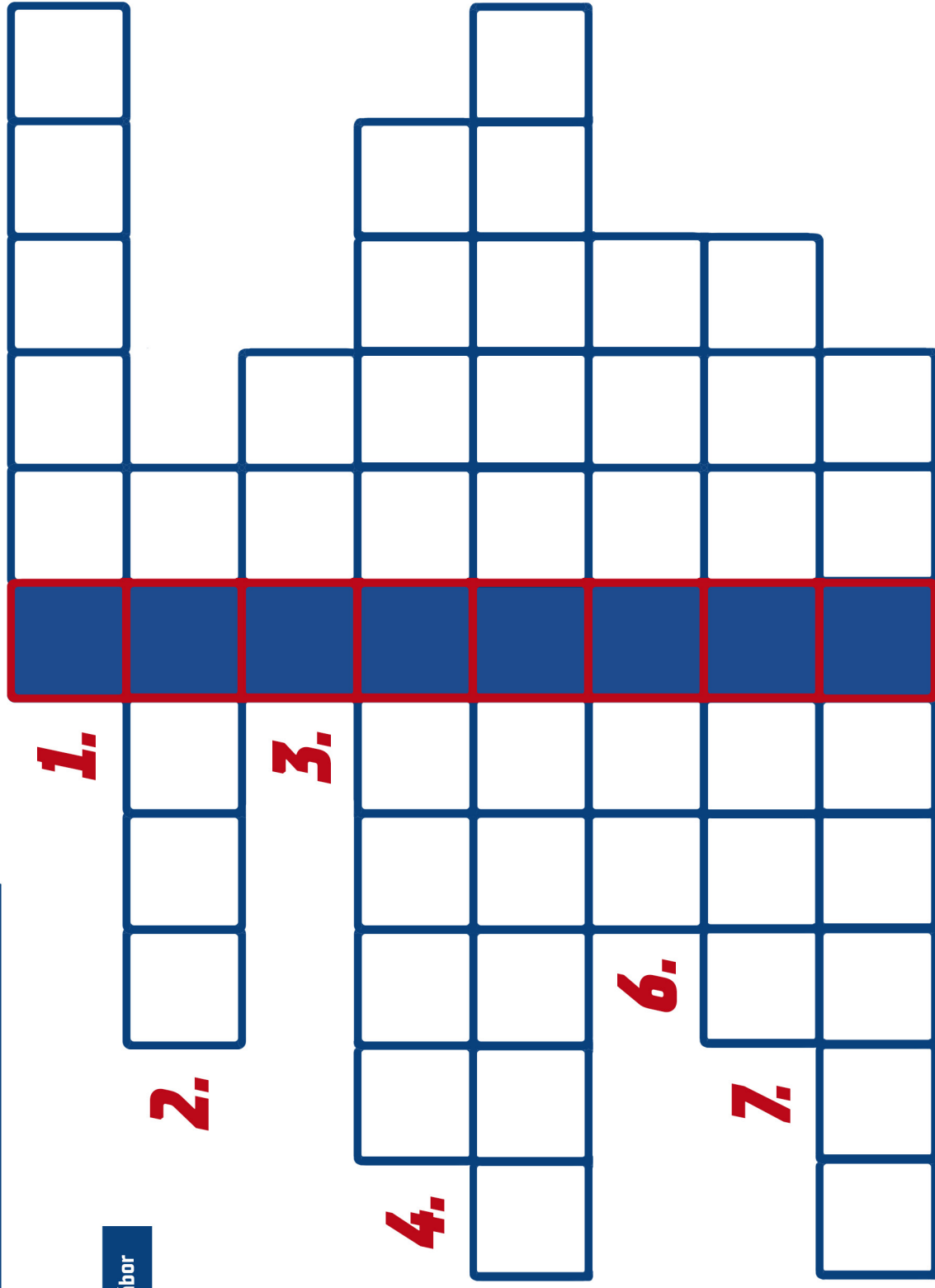
ZA ILUZIONISTOU, ČOKOLÁDOU A DO PODZEMÍ TÁBORA

město Tábor

Žižkova bašta

Za iluzionistou, čokoládou a do podzemí Tábora

Praktické informace:

Délka trasy:

7 km

Obtížnost:

Lehká trasa po městském okruhu a přírodou. Výlet je možné jet s kočárkem (pouze terénní), na kole ne, ale pejsky vzít můžete. Do podzemí a do Muzea čokolády poslední jmenované samozřejmě nepustí.

Vzdálenost od Prahy a jak se tam dostat:

100 km ujedete za hodinku a kousek. Pojedete po D1 a pak po D3 směr Benešov a Tábor. Zaparkovat můžete na Žižkově náměstí – 40 Kč na hodinu. Nebo doporučujeme Parkovací dům pod divadlem za 40 Kč na den. Odsud je to na náměstí 5 minut chůze.

Muzeum čokolády

(<https://www.cokomuzeum.cz/>)

Cena vstupenky: děti – 140 Kč, dospělí – 200 Kč, rodinné – 650 Kč

Otvírací doba: denně celoročně 9–17:00

Táborské podzemí

(<http://www.husitskemuzeum.cz/chodby-stredovekeho-podzemi/>)

Cena vstupenky: děti – 70 Kč, dospělí – 120 Kč, rodinné – 250 Kč

Otvírací doba: duben–září (út–ne) 9–17.00, říjen–březen (st–ne) 9–17.00

Možnost občerstvení:

Po celém městě, nám nejvíce chutnalo v indické restauraci na náměstí. Povinná je zmrzlina v cukrárně Mocca v Pražské ulici – prý nejlepší v ČR.

Trasu testovali

Alžběta, František a Viktorie, trasu pro vás vymyslela, prošla a napsala **Lucie Nachtigallová**.

Postřehy dětí:

Bety (11 let): „Je škoda, že pršelo, jinak by to byl jeden z nejlepších výletů, co jsem s mamkou šla.“

Fanda (13 let): „Nejlepší bylo podzemí. Dělníci vykutali jen pět centimetrů chodeb denně, a přitom mají dnes desítky kilometrů.“

Viki (13 let): „Bála jsem se, že si mě v podzemí nechají ve vězení pro hubaté ženy.“

Legenda pro rodiče a popis trasy:

Milí cestovatelé,

zve vás do starobylého města s biblickým názvem Tábor, ze kterého vyráželi husité na své vítězné výpravy. V podzemí budeme hledat hrnec plný zlaťáků a nedaleko míst, kde se natáčel slavný film Iluzionista, můžete ochutnat čokoládu a marcipán. Procházka vás provede nejen po nejzajímavějších památkách města, ale také vás protáhne krásným údolím kolem Lužnice. Lehkou okružní trasu na dopoledne nebo odpoledne zvládnou v pohodě děti od pěti let. Tajenku vylustíte bez návštěvy muzea i podzemí (pokud návštěvu vnitřních prostor plánujete, prosím ověřte si před výletem, zda jsou otevřeny). Procházku však absolvovat musíte.

Dopis dětem:

Ahoj, kluci a holky,

dnešní cesta za hádankou povede nádherným jihočeským městem nad řekou Lužnicí. Natáčel se zde americký film Iluzionista s Edwardem Nortone jako vychytralým kouzelníkem. Všímavý divák ve filmu pozná interiéry táborského divadla. Další z řady „táborských velkofilmů“ je bezpochyby hororový Van Helsing. Ten obsadil Husitské muzeum na Žižkově náměstí. V gotickém sále muzea byl příbytek hlavního hrdiny. Filmaři nezapomněli ani na táborské podzemí. Tady se natáčel film The Rats (Krysy). Však sami uvidíte.

Stejně jako u našich ostatních výletů jste také k dnešnímu dostali originální mapu s vyznačenou trasou. Pokud půjdete správnou cestou, budete se pozorně rozhlížet, číst texty a poslouchat, co říkají rodiče, jistě splníte všechny úkoly. Umíte-li už psát, doplňte podle uhodnutých slov tajenku a pečlivě ji uschovejte. Pokud nám napíšete její řešení na soutez@sportisimo.cz na konci každého měsíce vylosujeme jednoho z vás a ten od nás dostane sportovní dárek. Zároveň můžete získat také dárek, pokud se vyfotíte na námi určených místech pointview – v mapě jsou označeny foťáčky - a fotku nasdílejte na Instagramu pod **#sportisimovylety**. Na výlet můžete jít až do konce března 2022 a tak dlouho také běží obě soutěže.

Toto jsou dnešní hádanky:

Pokud zde plánujete pobýt jen pár hodin, zaparkujte na náměstí (jinak je kilometr odsud parkovací dům s lepšími cenami), které se jmenuje – jak jinak – po jednom z husitských vojevůdců.

Během bitev přišel nejdříve o jedno, a pak i o druhé oko. Jak se jmenoval?

Máme tady nějakého Honzíka – vojevůdcova jmenovce?

Tak, Jeníčku, teď můžeš jako první na náměstí najít památník právě tohoto vojáka. Co drží v ruce?

Žižka přišel do Tábora v době, kdy se začaly vyměřovat ulice a náměstí a kdy vznikaly základy hradeb i domů prvních měšťanů. Tehdy však již měl za sebou první slavné vítězství a pokořit nepřítele se mu podařilo ještě v řadě velkých bitev, takže zůstal až do své smrti (v roce 1424) neporažen. Ačkoli nakonec z Tábora odešel, položil základy organizace života města, a zejména tábořských polních vojsk.

V době probuzeného národního vědomí na konci 19. století se městská rada rozhodla uctít Žižkovu památku vztyčením jeho sochy na náměstí. Původní bronzový projekt vypracovaný tehdy začínajícím slavným sochařem J. V. Myslbekem se nezdařil. Zanedlouho po svém odhalení v roce 1877 musela být socha kvůli vadě použitého materiálu odstraněna. Později ji nahradila pískovcová socha, kterou roku 1884 zhotovil Josef Strachovský. Na podstavci pomníku jsou vyznačena místa Žižkových vítězných bitev. Nápis na pomníku navrhl velký český historik a výborný znalec husitské epochy František Palacký. Právě zde s Žižkou můžete udělat svou první fotku a nasdílet ji na IG #sportisimovylety. Kdo ví, třeba vyhraje nějaký hezký dáreček!

1. Co má vojevůdce na hlavě?

Kráčíme ke krásnému gotickému děkanskému chrámu a honosné pozdně gotické budově radnice, v jejichž prostorách je umístěna expozice Husitského muzea a nachází se zde také vstup do tábořského podzemí. Tam se dostaneme za chvilinku. Nejprve si ale prohlédněte krásné cenné měšťanské domy: Škochův dům, domy s č. p. 12, 13, 16, 17, 18, 19, Lichvicovský dům a Ctiborův dům. Pod všemi budeme procházet dlouhými spletitými chodbami už za okamžik. Mám se nejvíce líbil dům s obrázkem husitů ve spodní části náměstí, v němž je Budvarka - U Zlatého lva.

Domy krásně zdobené freskami či sgrafity, jako je Stárkův dům, můžeme vidět také v Pražské ulici kousek odsud, kde jsme byli ubytováni. Kousek pod ním je cukrárna Mocca se skvělou zmrzlinou, ale tu si nechte až na později, teď se držíme na náměstí.

Stávající měšťanské domy dostaly svou podobu převážně po velkých požárech v letech 1532 a 1559. Jejich jádra i exteriéry jsou u mnohých gotické, především však renesanční. Občas na vás vykoukne baroko, rokoko či empír. Charakteristická je bohatá výzdoba domů freskami, sgrafity a zdobenými štíty. A už stojíme u radnice. Všimli jste si, že jsou na její věži neobvyklé zlaté hodiny jen s jednou ručičkou a ciferníkem, kde je místo dvanácti vyznačených všech 24 hodin? To je překvapení!

Najděte nyní u vstupu do muzea zlatou informační tabulku a...

2. Opište páté slovo.

Táborská radnice se řadí k nejvýznamnějším památkám pozdní gotiky v českých městech.

S jejím budováním se začalo pravděpodobně v prvních letech 16. století, kdy městská rada nechala strhnout tři domy na západním okraji náměstí. Uvolnil se tak dostatečný prostor pro vybudování monumentální radniční budovy. Velký sál (nazývaný též „palác“) je pokládán za historicky nejcenější veřejný interiér v Táboře. Dvě mužské hlavy na jednom ze svorníků prý zobrazují Jana Žižku a Prokopa Holého, nejslavnější hejtmany tábořských polních vojsk. V síni umístěný znak města byl vytvořen na základě městské pečeti udělené Táboru císařem a českým králem Zikmundem Lucemburským v roce 1437. Jde o náročnou keramickou práci, která vyžadovala nevšední řemeslnickou zručnost.

Drobné pozlacené sošky na žebrech klenby ukazují, že naši předkové měli smysl pro humor.

K postavičce muže s nahou zadnicí, který má ukazuje výmluvné gesto, se váže bajka o rozhořčeném staviteli síně, který se takto chtěl pomstít tábořským radním za jejich lakotu, s jakou odměňovali stavitelovo úsilí. Našli jste?

Zatímco v přízemí budovy se nachází vstup do sítě podzemních chodeb, sály radnice dnes slouží expozicím Husitského muzea. My se ovšem vydáme do podzemí, k čemuž je potřeba zakoupit vstupenku.

Rozsáhlé sklepy z 15. a 16. stol. byly vyhloubeny ve skalním podloží v hloubce až 16 metrů a jsou zajímavou technickou památkou pozdního středověku. Od počátku husitského osídlení vznikaly městské sklepy jako součást hospodářského zázemí středověkých domů. Kromě uchovávání potravin a nápojů sloužily sklepy i jako útočiště před nepřítelem, a zejména před ničivými požáry, jež v minulosti několikrát těžce město poškodily. Rozloha tábořských sklepů je obdivuhodná. Některé prameny uvádějí celkovou délku až 14 kilometrů. A to si představte, že byli tehdejší dělníci každý den schopni vykutat jen 5 cm chodby! Mnohde jsou v podzemí až tři patra chodeb. Teplota se zde po celý rok pohybuje kolem 10 °C. V roce 1947 došlo z podnětu architekta Vojtěcha Kraupnera k propojení sklepů několika domů, takže vznikl prohlídkový okruh pro návštěvníky o délce asi 500 metrů. Začíná ve sklepení staré radnice, kde je také umístěno lapidárium, a sleduje linii domů na jižní a východní straně Žižkova náměstí. Končí v podzemí domu č. p. 6 na severní straně náměstí. Zde nalezne návštěvník malou expozici, která dokumentuje práci v podzemí v 15. století.

Některé chodby prý odsud vedou na hrady Choustník a Příběnice. A třeba při prohlídce budete mít štěstí a narazíte na poklady, které jsou podle pověstí v podzemí ukryty od dob třicetileté války. Jeden podle pověsti našla vdova bydlící v domku nedaleko Kotnovské brány. Po smrti manžela neměla prostředky na dostavbu domku. Jedné noci se jí zdálo místě, kde je ukrytý poklad. Nemohla dočkat rána a hned za svítání začala na označeném místě kopat. Brzy narazila na vchod do sklepa, o němž ani ona, ani její zemřelý manžel neměli potuchy. Ve sklepě objevila hrncem plný zlatáků.

Co byste s hrncem plným zlatáků udělali vy?

My bychom je přinesli na policii a za nalezené bychom jeli na cestu kolem světa.

Nyní se můžete rozhodnout, zda s námi nejprve vyrazíte na procházku kolem města, a pak si zajdete na Muzea čokolády, nebo to uděláte naopak. Pro jistotu přidáme informace o muzeu již nyní. Jen pozor – vstupné je dosti vysoké!

Muzeum čokolády a marcipánu v Táboře (ulice Koželužská nedaleko muzea) v prostorách tří historických domů na ploše přes 1000 m² mapuje historii čokolády, její pěstování, dovoz do Evropy a následné zpracování do formy bonbonů, tabulek, pralinek či figurek. Expozice se věnuje i historii obalů a reklamních plakátů, k vidění jsou také porcelánové či cínové soupravy, ze kterých se čokoláda pila v 19. století, šlechtický salon či model pěstování kakaa v pralese. Druhá část muzea je věnována marcipánu a možnostem jeho zpracování. Uvidíte marcipánový model náměstí a další miniatury tábořských dominant, marcipánové modely pohádek, šatičky pro panenky. Hravým dětem je k dispozici dílna, kde si můžou odlít čokoládové figurky či modelovat z marcipánu. A samozřejmě mlsat!

Vyrazíme na slibovanou procházku. Z náměstí projdeme přes Špitálské náměstí až k Domu dětí a mládeže a přes Holečkovy sady, pojmenované podle významného spisovatele a překladatele Josefa Holečka (1853–1929), který v Táboře studoval, kolem hradeb. Odbočíme doleva k dětskému hřišti a sejdem se u Holečkovy podobizny.

Opevnění města budované od založení husitské pevnosti a zdokonalované dalšími generacemi se právem stalo chloubou Tábora. V době svého vzniku, v 15. století, představovaly tábořské hradby značně komplikovaný opevňovací systém, který ve střední a západní Evropě jen stěží nalézal konkurenci. Soustava opevnění využívala účinnou kombinaci parkánové a hlavní hradby.

Pokud se nepříteli podařilo překonat první pásmo obrany – nižší parkánovou hradbu – ocitl se v parkánu, tedy 6 až 10 m širokém prostoru mezi parkánovou a hlavní hradbou. Sevřený dvěma zdmi a vystavený střelám obránců jistě ztratil chuť pokračovat v útoku. Na vhodných místech hradbu doplňovaly věže a bašty, odkud obránci z děl i ručních zbraní působili nepříteli značné ztráty. Dodnes stojící Žižkova bašta (zvaná také Velká) kdysi střežila přístup od severu a kontrolovala údolí Tismenického potoka. Později byla přestavěna k obytným účelům. Díky tomu zůstala jedním z nejlépe zachovaných zbytků opevnění.

Kdo viděl v hradbách čarovné modré dveře? A kdo už našel reliéf zpodobující pana Holečka?

3. Opiš první slovo pod tváří.

To je těžké přečíst, že?

Pár metrů od Holečka u Žižkovy bašty opevnění opouštíme. Od této chvíle se budeme držet zelené turistické značky, na kterou narazíme dole v parku.

Procházíme kolem lavičky s nápisem Cesta a přecházíme Košínský potok. Přečtěte si tabulku.

4. Jaký je zde rybářský revír?

Pěšina nás vede vzhůru do kopce krásnou lipovou alejí po křížové cestě.

Napravo vidíte hezké domečky s ještě hezčími zahrádkami.

Na vršku nad zákrutem řeky se skví impozantní stavba poutního chrámu v Klokotech.

Byla založena kolem roku 1700 v místě bývalého gotického kostelíka a díky příspěvkům bohatých mecenášů z významných šlechtických rodů i z řad táborských obchodníků budována bezmála třicet let. Samotný kostel, jehož projekt si patrně vzal za vzor dílo Jana Santiniho, jednoho z nejtalentovanějších architektů své doby, se podařilo dokončit v roce 1714. Postupně ke kostelu přibýly ještě ambity a kaple, až vznikl neobyčejně působivý stavební soubor s půdorysem přibližně ve tvaru dvojitého kříže.

Jak se vám líbí?

Můžete se podívat dovnitř. Třeba budete mít štěstí a uvidíte krásně kvetoucí červené a žluté růže.

Nám se také moc líbil dřevěný betlém. Vyfoťte se Klokoty a fotku nasdílejte na Instagramu pod #sportisimovylety.

Poutní kostel stále slouží původnímu účelu, na konci léta se zde konají bohoslužby za účasti velkého počtu návštěvníků z blízkého i vzdáleného okolí. Poutní areál je otevřený v letním čase od 7 do 20 hodin a v zimním čase od 8 do 18 hodin.

Najděte v areálu svatou bránu a...

5. Napište, jak se řekne latinsky.

Stále se držíme zelené turistické značky. Povede nás kolem hřbitova do lesa stezkou, která snad už ani není stezkou, ale spíše ztrácející se lesní pěšinkou, po křížové cestě až ke kapli Panny Marie Klokotské. Za chvíli začneme pomalu klesat k řece. Příroda je zde nádherná, ale po dešti to dost klouže. Potkáváme mnoho lesní zvěře – srnky, jeleny, zajíce. Občas na nás vykouknou králíci Bob a Bobek. Znáte večerníček o králíci z klobouku?

U řeky most nepřekročíme, zůstáváme na stejné straně řeky. Proti proudu se po asfaltce vracíme směrem k městu. Jsou zde krásné prvorepublikové vily, třeba Riviéra hned nad vámi. A také krásné vzrostlé vrby. Z těch by byly pomlázky!

Cesta po levém břehu řeky Lužnice, po níž právě jdete, se v roce 1895 začala proměňovat v turistickou stezku do Příběnic. Později získala jméno Harrachova cesta. Dokončena byla v roce 1899. V červnu 1901 při ní byla postavena besídka, která v 50. letech 20. století zanikla. V 60. letech byla na pravém břehu postavena nová restaurace Harrachovka, jež počátkem 90. let zanikla. Od roku 1999 je Harrachovka přestavěna a zmodernizována a slouží po celý rok, tedy i v zimních měsících. Zabijačkové, zvěřinové a kachničkové hody se staly vyhledávanou zábavou v pošmourných dnech. Však můžete sami ochutnat. Už jste u ní?

Asfaltka nás nyní vede ke krásnému obrovskému mlýnu. Je to Benešův mlýn a tyčí se jako strážce nad řekou Lužnicí. Ta je zde také nádherná a poskytuje mnoho zábavy. Jezdí po ní vodáci a v peřejích trénují kajakáři.

6. Do které řeky se Lužnice vlévá?

Říčním údolím procházíme až ke geologické expozici Pod Klokoty. Předvádí veřejnosti vybrané druhy hornin, které nás obklopují a jsou součástí neživé přírody jihozápadu Čech. U každého exempláře jsou geologická mapka, zákres lokality výskytu a fotografie z místa sběru. Expozice je volně přístupná po celý rok a je moc hezká. I když... Po dešti nám všechny exponáty přišly stejné. Šutr jako šutr, ale vyfotit se a nasdílet fotku na tomto místě můžete také.

Znáte pohádku o Rumcajsovi? Bydlel nedaleko města Jičína, které je zase nedaleko Prachovských skal – skalního města. To je tvořeno pískovcem. Původně jsme se chtěli zeptat na něj, ale dáme lehčí otázku, jistě jste již unaveni.

7. Jak se jmenuje les, ve kterém loupežník bydlel?

Ulice Pintova nás dovede k mostu. Pod ním se napojíme na ulici Bechyňskou, po níž dojdeme až k hradu Kotnov. Dominantou nejstarší dochované architektonické památky v Táboře je zdaleka viditelná věž nazvaná podle bájněho zakladatele hradu. O původu a stáří stavby se vědci dodnes přou. Nejstarší písemná zmínka spadá do roku 1370, je ale skoro jisté, že k založení hradu došlo už někdy ve druhé polovině 13. století, tedy za vlády českého krále Přemysla Otakara II. Podle dosavadních poznatků, které však může stále ještě probíhající výzkum výrazně pozměnit, se hrad pyšnil čtyřmi okrouhlými a jednou čtverhrannou věží. Opevnění bylo navíc zesíleno příkopem a parkánovou hradbou. Postupem času obranný význam citadely klesal. Těžkou ránu jí zasadil požár roku 1532. Od té doby hrad sloužil především k hospodářským účelům, ale nacházela se zde i městská šatlava. V letech 1612 až 1613 byl areál přestavěn na pivovar. V souvislosti s výraznou modernizací jeho provozu se ve druhé polovině 19. století pokračovalo se stavebními úpravami. Ještě v roce 1908 muselo celé východní křídlo ustoupit průmyslovým budovám rozšiřujícího se pivovaru. Vzhledem k tomu je kotnovská věž nejvýznamnější dochovanou částí. Z jejího ochozu může návštěvník obdivovat krásu města i okolí. K hradní věži přiléhá jediná dosud stojící městská brána zvaná Bechyňská. Zde je také dnešní poslední fotomísto. Na rozdíl od věže se brána dočkala lepšího zacházení. Dochovala se v téměř původním stavu z doby po roce 1420, kdy se začalo s její výstavbou. Na konci 19. století byla pod vedením architekta Josefa Mockera upravena ve stylu odpovídajícímu architektuře vrcholné gotiky. V působivém prostředí jejích gotických interiérů je umístěna stálá expozice Tábor, pevnost spravedlivých i královské město, která představuje historii města od pravěku až po třicetiletou válku.

8. Jakou barvu má střecha brány?

A teď pár legend: Na hradě Kotnov byla prý uložena Žižkova železná postel, na niž husitský hejtman uléhal v brnění. Podle psychotroniků si tu také kněz Koranda pohrával s černou magií. Od té doby má být věž ohniskem negativní energie. Nedaleko Tábora zase najdeme Strašidelnou studánku. Pověst vypráví, že u ní syn majitelů kotnovského hradu potkal krásnou dceru pasáčka krav a zamiloval se do ní. Rodiče jejich lásce samozřejmě nepřáli, a když si syn nechtěl dát říci po dobrém, uvěznil dívku v hradní hladomorně. Dívka v ní hladem a žalem zemřela. Od té doby se u studánky zjevuje její duch v bílých šatech.

Z hradu Kotnov nás ulice Klokočská dovede až na náměstí. Nožky už vás jistě bolí, ale my věříme, že se vám i tak výlet líbil. Z tajenky na nás kouká podivné jméno. Když se zde ale natáčel film o kouzelníkovi a v lese běhají Bob a Bobek, tak jsme si prostě nemohli pomoci. Kdo si vzpomíná?

To je prosím klobouk kouzelníka Pokustona a v něm bydlí dva králíci. Bob. A Bobek. Jenže tomu se nikdy z vyhřátého klobouku nechce.

„Vstávat! Vstávat a cvičit!“ nabádá Bob.

„Ale proč?“ ptá se ospale Bobek.

„Protože je ráno,“ vysvětluje Bob.

Ale Bobek to vidí jinak: „Jenže já mám ještě noc.“ A šup, je zpátky v klobouku...

Tak my jdeme čarovat a budeme se na vás zase někdy těšit na našich výletech s tajenkou na shledanou!

Šťastnou cestu domů a nezapomeňte nasdílet fotky #sportisimovylety a poslat nám vyluštěnou tajenku na soutez@sportisimo.cz

